

TÍÐINDI

nøkur ymisk tænastu-tilboð. Har búgva 11 fólk fast, og so eru sjeý pláss aftrat í grannahúsunum, soleiðis at tað tilsamans eru 18 búpláss. Her koma øll tey fólkin, ið fella úttan fyri teir vanligu karmarnar í samfelagnum, eitt nú fólk við sálarligum avbjóðingum og rústrupulleikum. Einasti regulin á Herberginum er, at búfólkin vísa virðing og góðan fólka-skikk.

Eitt tað fyrsta, sum Martin setti sær fyri, tá hann bleiv leiðari, var at seta sokallaðu Hita-stovuna á stovn, sum er ein útistova, har fólk kunnu uppihalda seg.

– Eg vildi hava hana gjørda beinanvegin. Áðrenn blivu fólk koyrd út á gøtuna klokkan 16 um dagin, og klokkan 21 kundu tey koma aftur, um tey manglaðu eina song. Tað orkaði eg ikki. Fyrst gjørdi vit eina terassu, men tað regnar jú meira enn 300 dagar um árið, so tað riggaði ikki. Í staðin gjørdi vit Hitastovuna, sum hevur loyst ein stóran trupulleika. Nú kunnu fólk sita heitt og fjálgt inni 24 tímar um samdøgrið. Tað dámar mær væl, tí tað var ikki til at halda út at blaka fólk út, sigur hann.

Áðrenn Martin bleiv leiðari, var tað møguligt hjá búfólkunum at fáa karantenu í nakrar dagar, um tey ikki dugdu sær

hógv. Hetta hevur hann eisini avskaffað.

– Tú vinnur ikki menniskju við hóttaðum. Tú vinnur tey við kærleika. Vit tosa við fólk og ikki niður á fólk.

Eingin dagur er líka

Fjølbroytta leiðarastarvið í Herberginum hevur við sær, at eingin dagur er líka hjá Martini Kúrberg.

– Problematikkirnir eru ymiskir hvønn dag. Tað kann vera, at onkur hevur brúk fyri einari samrøðu í dag, og at onkur annar endar á sjúkhusinum í kvøld, sum eg so fylgi upp uppá. Onkuntið koma fólk, sum hava mist bústað, inn her um náttina, og so loysa vit tann trupulleikan. Skúlaflokkar koma eisini onkuntið á vitjan og fáa undirvísing, og so hava vit eisini samstarv við kriminalforsorgina. So Herbergið er eitt øgiliga livandi stað, greiðir Martin Kúrberg hugtakin frá.

– Men summar tíðir doyggja fólk her eisini. Hetta er eitt øgiliga hart umhvørvi, men vit hava sera góð starvsfólk. Uttan tey hevði einki borið til, sigur hann.

Hann hevur eisini brúkt rúma tíð í lögtinginum, har hann fyrri tíðina roynir at tosa við politikarar um at fáa størri játtanir til viðgerðarstovnin Frælsið á Eiði, sum er til ungar misnýtarar.

Fríløturnar eru gullverðar

Sum leiðari í bæði Herberginum og á Frælsinum hvílir mann ongantið ordiliga, tí mann er altíð til arbeiðis. Hóast arbeiðið fyllir nógv, hevur hann nakrar fríløtur - og hesar nýtur Martin til fulnar. Um summarið fiskar hann laks, og um veturin dámar honum væl at fara ein túr við byrsuni og skjóta haru.

– Tað heldur lívið í mær. At sleppa út í náttúruna burtur frá menniskjum eina løtu er nakað heilt serligt. Tað er umráðandi, tí í hesari bransjuni gevur mann øgiliga nógv allatíðina, og tað kann vera hart, tí mann er hóast alt eisini bara eitt menniskja. Men tá mann er einsamallur í náttúruni, so fær mann okkurt, fortelur Martin Kúrberg.

– Tá eg fari inn í SMS ella eina bensinstøð í Føroyum, mæti eg altíð onkrum, eg kenni. Føroyar eru sera litlar, tá mann hevur arbeitt við menniskjum í so nógv ár. Tað eru altíð søgur onkrastaðni. Men tá eg siti á einari café í Haderslev ella á Vesterbrogade í Keypmanna-havn, tá eri eg bara Martin. At fáa friheitina at kunna slappa av onkuntið hevur nógv at siga fyri meg, sigur hann.

Harumframt dámar honum sera væl at camp-

era, sum eisini gevur honum frið. Hann og konan hava seinastu árin staðið á odda fyri Eiði camping á gamla fót bóltsvøllinum á Eiði. Tankin at starta hetta upp kom nakað aftaná dóttir teirra Jóhanna fór, og campingplássið var fyri tey ein máti at koma eitt sindur víðari uppá.

Tær góðu søgurnar motivera

Í uppskotinum til at velja Martin Kúrberg sum Ársins føroying 2019 stóð, at:

– Martin tekur sær av teimum, sum eru komin á eitt skeivt spor, sum samfelagið átti at hjálpt, men ikki hjálpir. Martin ofrar sítt liv fyri hesum bólkinum og hevur uppbórið ein heiður fyri sítt arbeiði. Harafturat tekur hann ábyrgd, tá samfelagið ikki ger tað. Martin hjálpir kroystum avvarðandi, sum ikki vita, hvat tey skulu gera, tá tey hava ein, sum treingir til hjálp.

Við hesum grundgevingunum í huga spyrja vit Martin: Hvat er tað, sum motiverar teg til at blíva við við slíkum arbeiði?

– Tað eru tær góðu søgurnar. Tað vælsignilsið at siggja menniskju, sum hava verið í klemmu, fáa tað betri, er fantastiskt, sigur Martin Kúrberg og tekur eitt dømi um eina søgu.

– Eg var til jólatræ í

Klaksvík nú ein dagin. Tá kom ein genta yvir til mín, sum eg hjálpti fyri nógvum árum síðani. Hon hevur familju í dag og hevur skapt sær eitt gott lív. Hon segði: “Martin, ongantið fingi vit tikið eina mynd saman”, og so tók sjeikur hennara eina mynd av okkum báðum. Sovorðið rørir meg djúpt, sigur Martin Kúrberg og staðfestir:

– Í hesari verðini fær mann so veldiga nógv aftur frá hesum menniskjunum. Eg sleppi at vera ímillum heit hjørtu og fantastisk menniskju hvønn dag. Hetta er gull. Tað er tað, sum motiverar meg.

Vil taka teir neyðugu kamparnar

Í arbeiðnum hjá Martini Kúrberg mást tú standa upp fyri teimum menniskjunum, sum tú arbeiðir við.

– Hesi fólkin hava ikki eina sterka rødd í samfelagnum. Eg hevði heldur ikki eina sterka rødd, tá eg sat í miðbýnum, men tað havi eg nú. Eg kom livandi burturúr tí, og eg vil til eina og hvørja tíð fara út og taka teir kamparnar, sum skulu takast fyri hesi menniskju, sigur hann.

Tosað verður ofta um málbólkin hjá Herberginum sum tey veiku í samfelagnum, men hesa orðingina heldur Martin Kúrberg verða miseydnad.

– Eg haldi ikki, at hesi fólkin eru veik. Um mann kennir teirra søgu og veit, hvar tey koma frá, so sigur mann nakað annað. Hetta eru sterk menniskju, sum hvønn dag fara úr songini og koma ígjøgnum dagin í hesum umhvørvinum. Tað krevur styrki. Tey sita heldur ikki við gullmedalju um hálsin, tá tey sita í miðbýnum. Øll hava prøvað nakað annað, áðrenn tey komu har til, sigur hann.

– Eingin drekkur og rúsar seg fyri at skaða onnur. Øll hava eina søgu, og eingin er føddur soleiðis. Rúsdrekka- og evni í so stórum mongdum er fyri fólk, sum ikki megna sín veruleika. Tað er pínistillandi fyri sálina. So snýr tað seg um at finna ein máta at vera saman uppá, sum er til at halda út, úttan at brúka peikifingurin, sigur Martin Kúrberg, sum ikki er í iva um, at hvat hansara kall í lívinum er.

– Eg komi at arbeiða við menniskjum til tann dagin, eg doyggi. Tað gevur so stóra meining fyri meg, og eg føli eisini, at eg eri vælsignaður í hesum arbeiðnum við nøkrum eginleikum, sum gera, at eg røkki nøkrum menniskjum.